

Venku se úplně setmělo a mladé ženě v kočáru se začaly zavírat oči. Teplá přikrývka a únavná cesta zapříčinily své a netrvalo dlouho a hraběnka usnula. Nebylo jí však dáno doznít svůj sen do konce!

Náhle ucítila trhnutí, až se skulila na podlahu a celý kočár se nebezpečně naklonil. Zepředu byl slyšet křik, vyděšené ržání koní a kletby kočího. Pak prudce zatočili a zůstali stát. Až dovnitř dolehl silný praskot a další křik. Vyhlédla z okénka, aby zjistila, co se děje, a s úžasem viděla, že kočár stojí šikmo přes cestu a úplně rozběsnění a neovladatelní koně právě urvali oje i s popruhy. Teď prchali pryč, kočího s rukou zachyceného v oprati vlekli po zemi za sebou.

„Co se děje?“ křikla na vojáka, který měl být venku na kozlíku. Ale nikdo neodpovídal. Začala tušit nebezpečí a do těla se jí vkrádal strach.

Poposedla si k druhému okénku, opatrně poodhrnula závěs, a to, co spatřila, jí naplnilo srdce hrůzou. Uprostřed měsícem zalité cesty, lemované hradbou temných stromů, stála černá silueta. Silueta ženy. Byla příliš daleko na to, aby Ursula mohla rozeznat její tvář, ale zároveň dost blízko, aby jasně viděla každý její pohyb. Tu si žena si všimla, že se na ni hraběnka dívá. Zvedla ruku a palcem si přejela po krku. To znamená bylo naprosto výmluvné. Žena v kočáru zbledla. Rychle otevřela dvířka na opačné straně a vyskočila ven.

Jednou nohou dopadla do louže a ledová voda jí dala pocítit nepřízeň počasí. Rozhlédla se kolem sebe. Kočí visící za utržený oj byl již dávno splašenými koňmi odtažen kdovíkam a voják, který ji měl hlídat, právě mizel v lese. „Zbabělec!“ rozzuřila se nad mužovou odvahou. „Jestli se mi dostane do rukou, nechám ho ubíčovat k smrti.“ Pochopila, že si musí pomoci sama.

Opatrně vyhlédla zpoza kočáru a viděla, že žena na cestě se nehýbá. Nepatrně si oddechla a horečnatě přemýšlela, co dál. Měla tolik rozumu, aby neběžela po rozbité cestě zpátky; uvědomovala si, že její jediná šance je ukřít se někde v lese.

Hedwiga mezitím stála uprostřed cesty a čekala. Ursulin strach přímo cítila a dělal jí dobře. Mohla vše skončit během několika okamžiků,

ale to nechtěla. Za to, co jí provedla, měla chuť si s ní trochu pohrát. Vzbudit v ní naději na záchranu a pak jí tuto naději opět sebrat. Chtěla, aby zakusila hrůzu ze smrti, tak, jako před nedávnem ona.

Ursula se rozeběhla do temnoty mezi stromy. Její boty a šaty nebyly příliš vhodné pro toto prostředí, ale obava o život jí dodávala sílu a rychlost, jako nikdy předtím. Klopýtala mezi staletými kmeny, nescetněkrát upadla do hnědého, napůl zetlelého listí a utržila mnoho šrámů. Ale nic z toho jí nevadilo. Prchala dál. Čím více se vzdalovala od cesty, tím bezpečněji si připadala.

Náhle lesní ticho prořízl hlasitý výkřik. Ursula strnula. Ten výkřik se zařezával až do morku kostí a byl plný hrůzy a bolesti. Poznala ten hlas. Byl to voják, který ji měl chránit, ale raději uprchl. A opět děsivé ticho. Hraběnce naskočila husí kůže a došlo jí, že teď je na řadě ona!

Znovu se dala na útěk. Všude okolo ní byla tma a vůbec netušila, kde se nalézá. Uklouzla na mokřím listí a upadla do nějaké tůňky. Než se jí, celé vyčerpané, podařilo vyškrábat ven, dlouhé šaty nasákly jako houba. Přilepily se jí na tělo a nejenom, že příšerně studily, navíc i ztěžovaly každý její pohyb. Přesto sebrala všechny síly a pokračovala dál. Šla a šla, až do chvíle, kdy se zamotala do ostružinového keře. Trvalo několik dlouhých minut, než se vyprostila. Přitom si roztrhala už tak zničené šaty a utržila mnoho bolestivých škrábanců.

V tu chvíli se zhroutila. Schoulila se za padlý kmen a potichu se rozplakala. Byla mokrá, promrzlá a vystrašená. A chtěla domů, do tepla a bezpečí. Náhle připomínala spíš malou ztracenou holku, než vznešenou, hezky ustrojenou a arogantní šlechtičnu.

„Ursulo!“ ozvalo se najednou z lesa. Zděšeně sebou trhla.

„No tak, Ursulo, kde jsi?“ zaznělo znovu, jakoby laškovně. Hlas se přibližoval. Hraběнку opět zalil pot. Nebylo pochyb, že upírka o ní ví a teď jde přímo k ní. Znovu se dala na útěk. Připadala si jako štvaná zvěř, bojující o holý život. A tou také byla!

Zdálo se, že je na útěku snad celou věčnost. Začalo ji píchat v boku a nemohla popadnout dech. Již po několikáté klesla na zem; tentokrát ale skutečně cítila, že je na konci svých sil. Věděla, že dál prchat nedo-

káže. Bezradně se rozhlédla kolem a nad nízkými stromky před sebou uviděla zbytky jakýchsi budov.

Byly to ruiny starého opatství. Klášter už byl dávno zrušen, pouze polorozpadlé zarostlé zdi se tyčily k obloze jako němá připomínka kdysi honosné stavby zasvěcené Bohu.

S největší námahou se zvedla a belhala tím směrem. Každou chvíli se otáčela, ale upírka nikde. Konečně se dověkla k první stěně. Šla pomalu podél, až narazila na bývalou bránu. Lomený oblouk z masivního kamene stál ještě na svém místě, pod ním však místo dubových vrat zela měsícem osvětlená prázdnota. Vešla dovnitř. Byla uprostřed polorozpadlého chrámu, který se ale i na těch nejnižších místech zvedal vysoko nad její hlavu, s rozbitými gotickými okny ve výšce. Jednou rukou se opíraje o chladivý kámen postupovala pomalu dál.

„Ursulo, tak kdepak se mi schovááš? Že bys byla v té zřícenině?“ uslyšela nedaleko opět ten mámivý ženský hlas. Krve by se v ní nedořezal. Co nejrychleji se snažila dostat do míst, kde tušila další dveře.

Ocitla se v jakési dlouhé chodbě, zachovalejší než trosky, jimiž procházela předtím. Na zemi zde stále byla kamenná dlažba, nad hlavou měla zbytky klenby. Pomalu šla kupředu. Po obou stranách míjela malé místnosti, zřejmě bývalé cely mnichů. A náhle byl konec! Před ní byla jen chladná kamenná zeď, bez dveří či okna. Její útěk skončil! Už neměla sílu na to, aby se vrátila a šla jinudy.

S poslední nadějí si sáhla do výstřihu pro křížek, který ji mohl ochránit. Ale nebyl tam! Při svém úprku lesem ho ztratila. Její jediná záchrana teď ležela někde v nánosech spadaneho listí, zatímco ona zde byla naprosto bezbranná, vydaná na milost a nemilost upírce!

Teď konečně pochopila, že neunikne! Opřela se zády o vlhkou zeď a odevzdaně čekala. Netrvalo to dlouho. Na konci chodby se objevila známá silueta a pomalu se k ní blížila. Ursula viděla pouze její obrysy a jasně zelené, ve svitu měsíce se odrážející oči. Roztrásla se. Sama nevěděla, jestli zimou, nebo strachem, zřejmě obojím. Až když se žena přiblížila téměř na dosah, poznala ji!

„Ty? Ale ty jsi přece zemřela!“ zašeptala hraběnka s hrůzou. Hedwiga se usmála, ale to, co na tváři vyloudila, byl spíš škleb.